

Inspirativní dětská kniha o potenciálu, odvaze a síle

Protože jsi výjimečná osobnost

Alma Gross

Obsah

Já – a výjimečná osobnost?	5
Ukažte svému dítěti, že je výjimečné	45

Já - a výjimečná osobnost?

Od chvíle, kdy malá Marie s kaštanově hnědými copánky, velkýma tmavýma očima a vlídným úsměvem konečně začala chodit do školy, si připadá skoro jako dospělá. Koneckonců předtím skoro celý rok počítala dny a na svůj první školní den se těšila se stále větším vzrušením a netrpělivostí.

Někdy skoro ani sama nemůže uvěřit tomu, že už deset měsíců chodí do 1. C v Základní škole Astrid Lindgrenové a že za několik týdnů oslaví sedmé narozeniny.

Možná, že má její maminka přece jenom pravdu, když říká: „Čím je člověk starší, tím rychleji čas letí.“

Asi není úplně na škodu občas dospělým naslouchat a zamyslet se nad prűpovědkami, které s oblibou opakuji při každé vhodné příležitosti.

Ano, odhadli jste Marii správně. Na svůj věk hodně přemýšlí o všem, co se kolem ní děje.

Zvídavě vstřebává všechno, co jí připadá důležité a zajímavé. Chápe díky tomu spoustu věcí, kterým její kamarádi ještě tak úplně nerozumějí, a její rodiče jsou proto na ni moc pyšní.

Přesto si o svou dcerku, kterou milují víc než cokoli jiného na světě, už nějakou dobu dělají velké starosti. Ve školce a na začátku školní docházky jim totiž Marie připadala o hodně veselější a bezstarostnější. Tehdy od chvíle, kdy se brzy ráno probudila, bez přestání žvatlala až do chvíle, kdy šla večer spát. Ačkoli to občas bývalo trochu vyčerpávající, rodiče si užívali, že se jich Marie skoro neustále na něco vyptává. Chtěla totiž všechno vědět do nejmenších podrobností. Také se o hodně víc smála, každý nový den si užívala spoustu legrace a všechny kolem sebe uměla nakazit svým okouzlujícím úsměvem.

Ted' se ale Marie stále více mění a je tišší a tišší. Školou to být nemůže, učení jí jde naštěstí snadno a učitelé ji vychvalují až do nebe.

Marii tedy musí trápit něco jiného. Její rodiče

to spolu sice už nejednou probírali, ale stále to pro ně zůstává záhadou. Proto už nějakou dobu čekají na vhodnou chvíli, aby si o tom s dcerkou popovídali.

Včera konečně nastal ten správný okamžik. Maminka vyzvedla Marii ze školy, ale doma její dcerka zase jen bez zájmu postrkovala jídlo po talíři.

„Nechutná ti?“ zeptala se maminka ustaraně. „Vlastně jsem ti dnes chtěla udělat radost a připravila jsem tvé oblíbené jídlo.“

„Kdepak, je to fakt dobré,“ vyhrkla Marie blesku-rychle a maličko polekaně. „Jen nějak nemám hlad. Třeba bys mi to později mohla ohřát.“

Maminka si osušila ruce a sedla si ke kuchyňskému stolu vedle dcerky.

„To samozřejmě ráda udělám,“ slíbila a povzbudivě se na ni usmála. „Je to proto, že bys teď šla raději na hřiště?“

„Ani ne,“ zamumlala si Marie pro sebe a vyhnula se máminu pohledu. „Chtěla bych jít do svého pokoje, prohlížet si knížku a trochu si hrát.“

Marie dál skláněla hlavu a mlčky zírala do talíře. Maminka jí jemně položila dlaň na paži.

„Copak je to s tebou, zlatíčko? Trápí tě něco? Nemyslíš, že bychom si o tom měly promluvit? Většinou to pomůže,“ navrhla tiše.

„Dřív jsi sotva dojedla oběd, a už jsi uháněla na hřiště. A když hodně přšelo, chodily k nám holky ze školky nebo jsi chodila ty k nim. Vůbec mi k tobě nesedí, že jsi najednou tak sama. Donedávna jsi nám vždycky vyprávěla, jak dobře vycházíš se všemi dětmi ve třídě, a my jsme z toho měli

s tatínkem velkou radost. Proč se všechno najednou tak změnilo?“

„Nedělej si starosti, mami,“ odpověděla Marie a bylo na ní poznat, že se ze všech sil snaží vypadat vesele a bezstarostně. Konečně se na mámu znovu podívala. „Jsme spolu přece o přestávkách,“ dodala rychle. „Ale po vyučování toho všichni mají moc, takže se málokdy sejdeme. Ale to nevadí a já z toho nejsem smutná. Chodíme do školy, už si spolu moc nehrajeme. Na to už jsme moc velcí.“

Tolik se snažila zmírnit její obavy, že to maminku skoro dohnalo k slzám.

„To je všechno hezké a možná je to i částečně pravda,“ odpověděla maminka, vstala ze židle a odhodlaně se na dcerku podívala. „Ale v tom případě už jsi dost velká na to, abys se mnou mohla upřímně a otevřeně mluvit o všem, co tě trápí. Uvařím nám teď kakao a pak si sedneme do tvého pokoje. Velké holky můžou mluvit se svou mámou stejně jako se svou nejlepší kamarádkou, a přesně to dneska uděláme.“

Když maminka odešla ke sporáku, Marie se za ní trochu nejistě podívala. Nevěděla, jestli se má na jejich rozhovor těšit, nebo se ho bát.

Každý z nás je výjimečná bytost obdařená talentem, který je třeba rozvíjet a podporovat.

Společně s Marií se vaše dítě vydá na objevnou cestu plnou vnitřní síly. Na jejím konci zjistí, že i ono je jedinečnou bytostí. Děti chtějí být milovány takové, jaké jsou, bez ohledu na své silné nebo slabé stránky.

Pozitivní sebeúcta je pro dítě nezbytným základem. Sebedůvěra a sebeúcta jsou nejdůležitější vlastnosti, které byste měli svému dítěti předat. Kniha povzbudí rodiče, aby si našli čas na rozhovor se svým dítětem, vyslechli ho a uvědomili si, že čeká na jejich povzbuzení a pochvalu.

Nechejte se inspirovat! Nechejte se povzbudit, abyste si v životě splnili své nejtajnější sny!

Tento kouzelný příběh pomohl tisícům dětí objevit vlastní jedinečnost.

Vydavatelstvo TATRAN

5+ BELETRIE PRO DĚTI

www.slovtatran.sk

